

EESTI POLITSEILEHT

ADMINISTRATIIV-ÕIGUSLIK AEGKIRI.

Nr. 9 (271)

5. märtsil 1927 a.

VII. aastakäik

Ilmub üks kord nädalas — igal laupäeval.

Tellimise hind: aastas . . . . . Mk. 1000.—
 poolaastas . . . . . „ 500.—
 veerandaastas . . . . . „ 250.—
 Siseministeeriumile alluvatele asutustele ja nende ametnikkudele on tellimise hind:
 aastas . . . . . Mk. 800.—
 poolaastas . . . . . „ 400.—
 veerandaastas . . . . . „ 200.—

Üksik number maksab Mk. 25.—

Tellimised — järgmise kuu esimesest päevast.

Avatud k. $\frac{1}{29}$ — $\frac{1}{23}$. Toimetaja kõnetunnid k. 12—1
 Toimetus ja kontor: Tallinn, Toompea lossis. Tel. 7-24

Kuulutuste hinnad:

$\frac{1}{1}$ lehek. Mk. 4000.—	$\frac{1}{4}$ lehek. Mk. 1000.—
$\frac{1}{2}$ „ „ 2000.—	$\frac{1}{8}$ „ „ 500.—
$\frac{1}{3}$ „ „ 1350.—	$\frac{1}{16}$ „ „ 250.—

Tunnistuste kaotuste kuulutused Mk. 100.—
 Lehe eesküljel 75%^o, tekstis 100%^o kallim.

Aadressi muutmise 30 mk.

Aadress kirjade jaoks: Tallinn, Postkast nr. 338.
 Jooksev arve Eesti panga Tallinna osak. nr. 543.

Sisu: 1) Eugen Maddison, Kaitseseisukorra kinnitamise korrast. 2) K. Vonder, Puudustest otsimis-
 kirjades ja nende põhjustest. 3) Surmanuhtluse kolm väidet. 4) Vahl, Rahvusvahelistest kuri-
 tegijate registratuuridest ja nende tähtsusest. 5) Ülevaade Tallinna linna politsei spordiringi
 tegevusest 1926 a. 6) Tallinna linna politsei spordiringi korralise peakoosoleku protokoll 28. II. 27 a.
 7) Kuidas püütakse kuritegijaid. 8) Ametlik osa. 9) Kuulutused.

Kaitseseisukorra kinnitamise korrast.

Eugen Maddison.

4. veebruaril oli riigikogu koosolekul harutamisel riigikogu riigikaitse komisjoni esitis kaitseseisukorra (sõjaseisukorra) maksvuse tähtaja kinnitamise kohta. Teatavasti, otsustas 1. detsembril 1924. a. riigikogu kinnitada samal päeval vabariigi valitsuse poolt väljakuulutatud sõjaseisukorra (kaitseseisukorra), kuid tähtaeg jäi määramata („Riigi Teataja“ nr. 145 — 1924. a.). Põhiseadus (§ 26 teine lõige) aga nõuab, et kaitseseisukord oleks välja kuulutatud kindla tähtajani. Tähtaeg määrati kindlaks vabariigi valitsuse otsusega 17. novembrist l. a. („Riigi Teataja“ nr. 89 — 1926. a.). Et aga põhiseaduse (§ 52 ja § 60 p. 5) järgi vabariigi valitsuse sammud kaitseseisukorra väljakuulutamise asjus kuuluvad riigikogu kinnitamisele, siis pidi ka kaitseseisukorra

maksvuse tähtaja määramise asi kuni riigikogu koosolekuni ulatuma.

Tähendatud esitise harutamisel tekkis riigikogu koosolekul huvitav küsimus, mis korrast tuleb riigikogul otsustada, kas esitise korrast või harilikus korrast kolmel lugemisel. Ühelt poolt (rkl.rkl. K. Virma ja A. Jõeäär) leiti, et seda tuleks teha harilikus seaduste lugemise ja vastuvõtmise korrast, nõudes, et esitis antaks üld- ja kodukorra komisjonidele kaaluda, kuna teiselt poolt (siseministri k. t. J. Soots, ja rkl.rkl. J. Holberg ja A. Anderkopp) vaieldi sellele vastu. Siseministri k. t. J. Soots tähendas, muuseas, omas kõnes: „riigikogu ise on selles küsimuses pretседendi loonud, nimelt 1. detsembril 1924. a., siis kuulutas tema välja sõja-

seisukorra (kaitseseisukorra) mitte 3 lugemisel seadusega, vaid otsusega. See otsus on olnud revideerimisel riigikohtus. Riigikohus on leidnud, et sel otsusel on tõesti puudus ja nimelt see, et seal pole tähendatud termini. Muid puudusi pole aga riigikohus leidnud. Tuleb oletada, et riigikohus on tõlgitsenud, et sõjaseisukord tuleb kinnitada riigikogu lihtotsusega, nagu see on sündinud 1924. a. (riigikogu prot. nr. 43/9 — k. a.). Rkl. K. Virma vaidles sellele vastu, leides, muuseas: „kuj riigikohus seda küsimust harutas, ei tarvitsenud ta sugugi nii harutada, kas otstarbekohane on neid otsusi teha, mis riigikogu on teinud, kas esitiste või seaduseelnõude korras. Sellepärast... kui riigikohus ühe puuduse leiab, siis ei tähenda see seda, et riigikohus peaks kõik puudused üles otsima“ (ibid.). Härra K. Virma väite kohta võiks siin kohal juba nii palju öelda, et iga kohus on kohustatud iga otsust kõige pealt sellelt seisukohalt kaaluma, kas ta on vormiliselt õige, s. t. kas ta on seaduslikus korras tehtud, ja alles siis, kui ta on leidnud, et vormiliselt on kõik korras, asub otsuse sisulisele kaalumisele.

Rkl. A. Anderkopp tähendas: „Käesoleva päevakorra punkti juures on üksikute riigikogu liikmete poolt tõstetud üles küsimus harutamise korra kohta, nimelt kas riigikogu kaitseseisukorra maksvuse tähtaega peab kinnitama, nagu seaduseelnõu, s. t. teda harutama kolmel lugemisel, või võib ta seda teha ühel lugemisel lihtsa otsusega. Näib, et siin kaht arvamist ei saa olla. Ja kui ma ka see olin, kes esimesel detsembril 1924. aastal ettepaneku tegi, mis ka riigikogu poolt võeti vastu ühel lugemisel lihtsa otsusega, siis olid selleks motiivid, mis ka praegu peaksid olema mõõduandvad. Milles seisab siis vahe? Mis on iseenesest seaduseelnõu? Seaduseelnõu on (ettepanek? E. M.), kus riigikogul võimalus on esitada eelnõu kuidagi muuta. Käesoleval korral ei ole riigikogul seda võimalust. Siin võib riigikogu lihtsalt öelda, kas „ei“ või „ja“. Kui see nii on, siis ei ole mingisugust tarvidust siin kolme lugemist võtta ette, sest see saadakse ühe korraga kätte. Sellepärast paistab, et see kord, mille järgi riigikogu on senini käinud, on niisugune, mida ka siin võib käsitada, ja sellepärast tarvidus langeb ära korra küsimust kaalumisele võtta“ (ibid.). Teatavasti esitas rkl. A. Anderkopp 1. detsembril 1924. a. järgmise ülemineku vor-

meli: „Riigikogu, kuulates ära vabariigi valitsuse seletuse sündinud olukorra kohta riigis, eriti aga kogu riigis kaitseseisukorra väljakuulutamist ja ülemjuhataja nimetamist, otsustab: eelnimetatud vabariigi valitsuse sammud otstarbekohaseks tunnustada ja väljakuulutatud kaitseseisukord kinnitada“ (riigikogu prot. nr. 167 (43) — 1924. a., lhk. 2082). Ülemineku vormel võeti vastu ühel häälel. Riigikogu otsus kuulutati välja „Riigi Teatajas“ järgmisel kujul: „Riigikogu juhatause teadaanne. Riigikogu otsustas oma koosolekul 1. detsembril s. a. vabariigi valitsuse poolt 1. detsembril s. a. väljakuulutatud kaitseseisukorda kinnitada.“

Rkl. J. Holberg (riigikaitse komisjoni aruandja) ühinedes hra A. Anderkopp'iga, leidis, et käesoleval juhtumisel „on tege- mist esitiseaga aga mitte seaduse eelnõuga“, mida ka „võib järeldada meie põhiseaduse terminoloogiast“ (riigikogu prot. nr. 43/9 — k. a.).

Riigikogu riigikaitse komisjoni ettepanek, mis ka riigikogu poolt võeti vastu, oli järgmine: „Riigikogu otsustab: kinnitada vabariigi valitsuse 17. novembri 1926. a. otsus („R. T.“ nr. 89 — 1926. a.) kaitseseisukorra (sõjaseisukorra) maksvuse tähtaja määramise kohta kuni 1. jaanuarini 1928. a. nendes vabariigi osades, mis nähtud ette vabariigi valitsuse mää- ruses kaitseseisukorra (sõjaseisukorra) kohta 18. juunist 1926. a. („R. T.“ nr. 54 — 1926. a.).

Eelpooltoodut arvesse võttes, võiks küsimust lahendatuks lugeda — ja nimelt selles mõttes, et vabariigi valitsuse poolt väljakuulutatud kaitseseisukorra kinnitamine sünnib esitise korras. Kuid arvestades sellega, et küsimus võib jälle uuesti päevakorrale kerkida — arvatavasti veel tänavu, enne kinnitatud tähtaja lõppu, siis ei oleks vast ülearune tema juures veel vähe peatuda. Küsimus, nagu eelpooltoodust selgub, ei ole uus, ta on isegi vanem, kui arvati küsimuse harutamisel riigikogu koosolekul. Kaudselt puudutati teda riigikogus juba 1921. a. mõnede aru- pärimiste ja ettepanekute puhul. Sel aastal esitas E.I.S.T.P. riigikogu rühm riigikogule vastuvõtmiseks ettepaneku sõja- seaduse lõpetamise kohta. Ettepaneku lõpp kõlas järgmiselt: „Eesti iseseisva sotsialistliku tööliste partei riigikogu rühm leiab... ning paneb ette riigikogule võtta vastu otsus: Riigikogu kohustab vabariigi valitsust kolme päeva jooksul sõjaseadust lõpetama“. Selle ettepaneku

kohta tähendas rkl. I. Uluots, muuseas, järgmist: „Mina arvan, et riigikogu võib ainult sarnaste küsimustega tegemist teha, mis meie põhiseaduse järgi on antud riigikogu võimkonda. Mis aga puutub kaitseseisukorra väljakuulutamisesse, samuti ka tema lõpetamisesse, siis meie põhiseaduse järele see küsimus ei kuulu riigikogu kompetentsi. Ses asjas tuleb panna tähele E. V. põhiseaduse § 60 V p. ja seal öeldakse: „Vabariigi valitsus kuulutab välja kaitseseisukorra nii üksikuis riigi osades, kui ka kogu riigis ja esitab selle riigikogule kinnitamiseks.“ Seega ei ole kahtlust, et kaitseseisukorda võib väljakuulutada vabariigi valitsus. Peale selle, kui vabariigi valitsus sarnase kaitseseisukorra kuulutab välja, paneb ta selle riigikogule kinnitamiseks ette, seega siis on riigikogul ainult kinnitamise õigus“ (riigikogu prot. nr. 3 — 1921. a., lhk. 36). — Edasi leidis rkl. I. Uluots: „Mis aga puutub käesolevasse küsimusesse, siis ei ole meil siin seadusandmisega tegemist, vaid otsekohe administratiivse aktiga ja see puutub ainult vabariigi valitsusse... siin on otsekohe nähtud ette terve asjakäik: esiteks peab vabariigi valitsus vastava akti panema ette riigikogule kinnitamiseks. Kui meie nüüd hakkame nii tegema, et riigikogu võtab ise asja üles, kas siis vabariigi valitsus peab selle kinnitama?“ (ibid. lhk. 38—39). Ettepanek lükati tagasi. Samanimelise ettepanekuga esines ka riigikogu kommunistiline tööliste rühm. Selle ettepaneku kohta võttis samuti sõna rkl. I. Uluots, kes tähendas: „Kõik need asjaolud, mis ma ette tõin eelmise ettepaneku harutamisel, maksavad ka praegusel puhul ja seda enam, et kommunistilise rühma poolt ette pandud tekstis („kommunistiline tööliste rühm paneb riigikogule ette otsustada: 1) Sõjaseaduse maksvus on lõpetatud“ jne. E. M.) mitte ainult valitsusele pole sooviavaldus tehtud, vaid tahetakse otsekohe administratiivsed aktid korda saata ja seda väga järvalt ja kiires korras. See riivaks väga teravalt meie põhiseadust“ (ibid. lhk. 41). Ettepanek lükati samuti tagasi.

Samal riigikogu koosolekul esines E. sots.-dem. t. p. arupärimisega sõjaseaduse edasikestmise kohta. See arupäri-

mine võeti küll vastu, kuid tema puhul sama partei poolt esitatud ülemineku vormel („Vabariigi valitsuse seletust arupärimise peale sõjaseaduse edasikestmise kohta kuulates, kohustab riigikogu vabariigi valitsust sõjaseadust 3 päeva jooksul kaotama ja läheb päevakorras edasi“) lükati riigikogu poolt tagasi. Samuti lükati tagasi kommunistilise rühma ettepanek, mis kõlas: „riigikogu otsustab: ajutise valitsuse poolt väljakuulutatud sõjaseisukord kestab kuni 25. jaanuarini 1921. a. kella 12-ni öösel ja on sellest silmapilgust lõpetatud.“ Nagu eelpooltoodust selgub, ei kahelnud keegi selle juures, et kõik ettepanekud, mis kaitseseisukorra kinnitamise asjus vabariigi valitsuse poolt tulevad või isegi riigikogu enese poolt tehakse, kuuluvad riigikogu harutamisele esitiste korras. Tehes ettepanekuid või vaieldes nende vastu, ei mõtelnud keegi avaldada ja kaitsta seda seisukohta, et neid ettepanekuid tuleb harutada seaduseelnõude korras. Valitses täieline üksmeel, et käesolevas asjas on tegemist ainult lihtotsusega või ülemineku vormeliga. See üksmeel, mis valitses tol ajal ja samuti 1. detsembril 1924. a. tõendas, et põhiseadusest oldi õieti aru saadud. Mis kõneleb selle kohta põhiseadus? Ta kõneleb järgmiselt: „tema (vabariigi valitsus E. M.) kuulutab välja kaitseseisukorra nii üksikuis riigiosades, kui ka kogu riigis ja esitab selle (minu harvendus E. M.) riigikogule kinnitamiseks“ (§ 60 p. 5) ja edasi, et „kodanikkude vabaduse ja põhiõiguste erakorralised kitsendused astuvad jõusse seaduslikus korras kindla tähtjani väljakuulutatud kaitseseisukorra puhul vastavate seaduste põhjal ja piirides“ (§ 26 teine lõige). Mis see tähendab? See tähendab, esiteks, et põhiseadus eeldab, et kaitseseisukorra kohta käivad seadused peavad juba olemas olema kaitseseisukorra väljakuulutamisel, teiseks, et kaitseseisukorra kuulutab välja tähendatud seaduste põhjal vabariigi valitsus ja, kolmandaks, et riigikogu avaldab juba väljakuulutatud kaitseseisukorra (s. t. mitte vastava seaduseelnõu, vaid vabariigi valitsuse teatava sammu) suhtes oma seisukohta, kiites heaks seda sammu (kinnituses) või mõistes hukka. Sellest, et sama (60) paragrahv tarvitab sõnu „esitab riigikogule kinnitamiseks“, näit., p. 1 (riigi sissetulekute ja väljaminekute eelarve kohta) ja p. 3 (võõraste riikidega

sõlmitud lepingute kohta), ei või kuidagi järeldada, et see kinnitamine, millest kõneleb p. 5, oleks sama, millest jutt p.p. 1 ja 3. Viimastel juhtumistel esitatakse riigikogule ettepanekud selle kohta, mida alles tahetakse veel ellu viia, mida alles tahetakse teha seaduseks, kuna p. 5 ettenähtud juhtumisel esitatakse riigikogule heakskiitmiseks teatav administratiivne korraldus, mis tehud kompetentse võimu poolt ning maksva seaduse põhjal, teiste sõnadega p. 5 ettenähtud juhtumisel teostab riigikogu põhiseaduses otsekohe ettenähtud korras kontrolli tema poolt ametisse kutsutud vabariigi valitsuse ühe liigi korralduste üle. Kuulutada välja kaitseisukorra, tegeleb vabariigi valitsus oma, põhiseadusega temale antud, õiguse alusel, kuigi tingimusega, et ta selle õiguse tarvitamisel

on kohustatud nõutama riigikogu heakskiitmist, kuid ta tegutseb ikkagi oma õiguse põhjal, teostades valitsemise võimu. Ta ei tegutse riigikogu volitusel, nagu näit., tegutseb ta välis-, kriminaal- ja kaitsepolitsei ühendamise ajutise seaduse („Riigi Teataja“ nr. 68 — 1924. a., sead. nr. 28) või riigiametnikkude ja -teenijate ühekordse palgalisa ja palgaseaduse muutmise seaduse („Riigi Teataja“ nr. 31 — 1926. a. nr. 41, §§ 4 ja 5) põhjal, vaid põhiseaduse volitusel. Riigikogul on põhiseaduse järgi ainult õigus kas seda, mis vabariigi valitsus põhiseaduse volitusel on teinud, kas heaks kiita või hukka mõista — ja seda teeb ta lihtsusega. Seadust oleks vaja ainult sel juhtumisel, kui riigikogu tahaks väljakuulutatud kaitseisukorra puhul mõnes suhtes kitsendada administratiivvõimudele vastava erakorralise seadusega antud õigusi.

Puudustest otsimiskirjades ja nende põhjustest.

K. Vonder, pol. van. assistent.

Üleriiklikus otsimises avalduvad mõned soovimatud nähtused, mis nõuavad kõrvaldamist. Nende nähtuste kõrvaldamine ei olene üksikutest ametnikudest, vaid meie politseiametnikkude koguperest, millepärast neid ja nende tekkimise põhjusi püüan siin valgustada.

Nähtused seisavad selles, et otsimiskirjad sageli on seatud kokku puudulikult: mõningate otsitava isikute kohta pole antud teateid, peale nende perekonna- ja ristinime, näit.: „Nr. . . . Tamm, Jaan, süüd. varguses; aret. ja . . . korraldusse saata nr. 527 peale.“

Kas võime meie niisuguseid otsitavaid leida? Muidugi mitte! Maal elab igas vallas ja linnas igal tänaval mitu Jaan Tamm'e nimelist isikut; kelle kohta nendest võime ütelda, et tema on varguse pannud toime? Ainuke tee otsitava leidmiseks oleks iga Tamm'e kuulata üle, kas tema pole vargust toime pannud. See on võimata, sest enam kui 99-dal juhtumisel sajab tülitaks meie auidsaid Tamm'esid asjata ja varas Tamm ei annaks meile soovivat „ja“ sõna, mis tema kindlasti viiks vanglasse.

Teistel juhtumistel on ringkirjas küll „Jaan Tamm'ele“ lisatud juure kas vanadus või isanimi, kuid üksikult ei aita ka need andmed meid palju, sest ühe ees-

isa- ja perekonnanimedega isikuid on palju.

Millest on tingitud need puudused?

Teatavasti seatakse otsimiskirju kokku sissetulevate otsimisnõuete vorm A põhjal. On need nõuded küllalt täielikud ja kirjeldavad nad otsitavat küllalt põhjalikult, on ka otsimiskirjad täielikud. Väga sagedad on aga juhtumised, kus otsimisnõuded on puudulikud. Puudulikke nõudeid esitavad nii politsei- kui ka kohtuasutused, samuti ka maksuamet. Võrreldes 1923. ja 1926. a. ringkirju, näeme, et esimestes sisaldub mitmevõrra rohkem puudusi kui viimastes. Põhjus on see, et kohe, kui vorm A puudulik täitmine kroonilise ilme omandas, otsimistoimkond puudusi kirjavahetuse teel hakkas kõrvaldama. Paljuid puudusi kõrvaldati, kuid paljuid vaatamata kõigi püüdumiste peale ei läinud korda kõrvaldada, ja need viimased seisavadki ringkirjas sarnasel lähedal kujul, mis otsimise teeb võimatuks. Ehkki juba võis ennustada, et puudulikud andmed ei võimalda otsitava leidmist, tuli siiski niisuguseid otsimisi korraldada, sest ei olnud alust otsimisnõuete mitte-täitmiseks.

Viimasel ajal, koosseisude koondamise tõttu, on puuduste kõrvaldamine igal üksikul juhtumisel kirjavahetuse teel

muutunud ülejõukäivaks; kirjavahetust tuleks millegagi asetada, tuleks leida teid, mis suruks puuduste arvu miinimumini.

Abinõude otsimisel on kasulik teada, mida pakub meie üleriiklik otsimise praegusel kujul. Toon siin mõned arvud, mis seda iseloomustavad. 1 jaanuarist 1922. a. kuni 1. jaan. 1927. a., s. o. viie aasta jooksul on korraldatud 31.603 otsimist. Sama aja jooksul on leitud 15.271 isikut ehk 48,3%. Aastane leidmine on olnud:

1922. a. —	1234 is.
1923. „ —	2460 „
1924. „ —	3090 „
1925. „ —	2934 „
1926. „ —	5552 „

Leitute arv kasvab järjekindlalt, mis on tingitud uutest maksmapandud korraldustest. 1925. ja 1926. a. a. leitute arvule tuleb kummalegi veel lisada vähemalt 1000, sest sarnane hulk isikuid leiti kirjavahetuse teel, missugune ellu tõusis maksuametkonna puudulikkude nõuete põhjal. Kui kõigi otsitavate kohta oleks võimalik olnud ringkirjadesse mahutada täielikke andmeid ja kui poleks otsimisi korraldatud ebaõigete nimede all, oleks leitute protsent veelgi suurem olnud.

Toodud arvud lubavad järeldada, et üleriiklik otsimine pole ainult vormi täitmine, vaid sarnane politseiiline funktsioon, mis edeneb silmatorkavalt ja võib olla mitte väga kauges tulevikus jõuab ideaalse kõrguseni. Igal otsimisnõude esitajal tuleks seda pidada silmas ja teada, et kui otsitava kohta kõik vorm A-s ülesloetud andmed antakse, siis võib kindel olla, et varem ehk hiljem otsitav leitakse. Igal politseiametnikul, kes huvitatud on sellest, et iga tema piirkonnas toimepandud kuritegu saaks karistatud, tuleks loobuda veneaegsest vaatest otsimiskirjade peale ja seada üles juhtlause: mitte ühtki puudulikkude andmetega otsimisnõuet esitada! Et selle juhtlause järgi käia, tuleb muidugi suuremaid nõudeid esitada töö kvaliteedi suhtes nii enesele kui ka alluvatele ametnikkudele.

Otsimine on niisugune tehe, mille järgi võib tekkida tarvidus peaaegu iga toimingu lõpuleviimiseks. Iseäranis sageli kerkib otsimise tarvidus esile juurdlustel ja maksu sissenõudmistel. Siin peaks meil alati käepärast olema niipalju materjali, et iga silmapilk võiksime korraldada üleriikliku otsimise. Meie peame ette nägema otsimise võimalusi

ja materjali kogumisele asuma juba juurdluse ehk kirjavahetuse algusel, et pärast uusi ja erakorralisi sõitusid „koha peale“ ei tuleks ette võtta. Enne juurdluse kohtusse saatmist (arvatud on rahukohtunikule) tuleks kaaluda, kas süüdlase või kahtlusaluse kohta on küllalt andmeid, et kohus tarbekorral tema otsimist võiks korraldada. Ei ole mõõduandev, et sellel momendil süüaluse elukoht teada on; juba enne kohtukutse kättesaamist võib ta sealt lahkuda. Kui nüüd juurdluses ei ole tarvilisi andmeid, muutub kohtuniku poolt ettevõetud otsimine ainult vormi täitmiseks; otsimine ei anna tagajärgi, kuritegu jääb karistamata ja kohtuniku lõpetamata aktide arv on kasvanud ühe võrra.

Juurdluste kohtusse saatmine on mehaaniline töö ja siin võivad puudulikud toimingud läbi lipsata. Et seda ära hoida ja kontroleerida, kas süüaluse isik sellel määral kindlaks tehtud, et teda tarbekorral ka otsida ja leida võib, võiks järgmist võtet tarvitada: valmistada ¼ kirjutuspogna suurused planketid, kas paljundusaparaadil või kirjutusmasinal, järgmise sisuga:

(Vastused.)

1. Perekonna-, ees- ja isanimi	1. . . . .
2. Sündimise aasta	2. . . . .
3. Päritoleku koht	3. . . . .
4. Amet	4. . . . .
5. Praegune elukoht	5. . . . .
6. Silmapaistv. tundemärgid	6. . . . .

„ . . . . “ . . . . 1927. a.

Nr. Nr. jsk. polkom . . . .
 . . . . jsk. rahukohtunikule
 süüaluse vastutusele võtmiseks . . . § . . . järele.
 . . . . 1927.

N. N. jsk. polkom . . . .

Nende plankettide tarvitusele võtmisel oleks kaks head omadust: 1) kui ilmsiks tuleb, et andmete puudusel planketti on võimata täita, on selge, et juurdlus on puudulik ja tuleb täiendada, ja 2) kohtuniku kantseleil on juurdluses olemas nüüd teatud koht, kust ta ammutab otsimise korraldamisel tarvilisi andmeid. Seni tuli kohtuniku kantseleil otsida andmeid ülekuulamise protokollidest. Ülekuulamise on aga toimetatud mitme ametniku poolt, kellest igauks süüaluse nime küll kirja pani, kuidas seda tunnistaja ütles. Süüaluse nimi on kirjutatud

mitmes variandis ja alati ei ole kohtute kantseleidel korda läinud tarvitada kõige õigemal nime; palju otsimisi on korraldatud valenimedele all. Kui aga nüüd juurdluses on kindel koht, kus nimi õieti on kirjutatud, kaovad nii mitmedki soovimatud nähtused.

Puudulikkude juurdluste täiendamise kohta võiks öelda, et heal tahtmisel neist 90% täielikkudeks võib muuta. See on tõde, mis kinnitust leidnud eelpoolnimetatud kirjavahetuses. Raske on ka kujutada ette, et meil Eestis, kui on teada isiku ees- ja isanimi, ei lähe korda teada, kus ta varem elas, kes teda ligemalt tunnevad jne. Kui viimases elukohas ei ole andmeid, võivad need leiduda eel- ja eel-eelviimastes. Paljud isikud on sel teel kindlaks tehtud. Algajatel ametnikkudel võib ehk siin raskusi ilmsiks tulla, kuid ametnik, kes enam-vähem vilunud, neid ei tunne, muidugi niisugusel juhtumisel, kui temal ei puudu hea tahtmine.

Peaaegu üks kolmandik osa kõigist otsitavatest on maksuvõlglast. Nende leidmise % on väiksem kui kriminaalasjade pärast tagaotsitavatel. Seletatav on sarnane nähtus sellega, et maksuinspektoritel maksualuste kohta tarvili teateid ei ole. Kui aga politsei, saates tagasi maksuinspektoritele nõudelehti võlglaste mitteleidmisel, selgitaks omal algatusel ning märgiks üles teated nende perekonna-, ees- ja isanime üle, samuti ka vanaduse ja päritoleku koha lisaks juure, oleks see puudus suurelt osalt parandatud.

Kokkuvõttes võiks ütelda, et kui meie igakord igas omas töös võimalikult täpsed püüame olla ja igasuguseid tarvidusi ja võimalusi püüame ette näha, lihtsustame meie tööd ja vabaneme koormavast kirjavahetusest, missugune sageli ainult pealiskaudsuse tagajärjena kerkib esile. Üleriiklikus otsimises, tema mehaanilise iseloomu tõttu, on aga täpsus nurgakiviks.

Surmanuhtluse kolm väidet.

„E. Politseilehes“ 12. veebr. s. a. ette toodud surmanuhtluse vastuväidete kohta oleks veel öelda:

1) Surmanuhtluse kodifitseerimisel karistusseadustesse ei ole nii palju seadusandjate tahe mõju avaldanud, kui otse suurte mõtteteadlaste surmanuhtluse pooldamine. Algades Aristotelesega antiikajast, pooldasid seda suured kirikuisad, Leo Suur, Augustinus, Ambrosius j. t. ning uuemal ajal Hegel ja Kant. Sarnaseid suuri ilmasambaid ei ole surmanuhtluse vastastel välja panna. Surmanuhtluse vastastena on ilmunud enamasti kas teisejärgulised ehk üsna tähtsusetud nimed.

2) Mitte üksi kirjutatud seadus ei nõua surmanuhtlust suurtele süüdlastele. Sedasama nõuab veel palju karmimalt kirjutamatul loodusseadus kõigi nende vastu, kes rikuvad tema reegleid. Kui panna tähele seda asjaolu, kuidas loodus tervishoiu alal eksijaid halastamatult murrab maha, siis ei pea siin vastu ükski võrdlus.

3) Ei ole tõsi, nagu nimetatud „E. Politseilehes“ tuuakse ette, et surmanuhtluse ärakaotamine ei suurenda kuritöid. Otse suurendab, ja seda on väga hästi teada isegi kodumaa minevikust, nimelt

sellest ajast, mil Eesti kuulus veel Venemaa alla. Nagu teada, pääses vene keisrinna Eliisabeth troonile tolleaegse paleeriigipöörde abil, mille ettevalmistamisest ta isiklikult on võtnud osa. Tol ajal oli ta põlvili maas pühakujude ees tõotanud, et kui ta ettevõtte peaks korda minema ja ta pääseb valitsema, siis ühtegi veneriigi alamati ei lase karistada surmanuhtlusega. Ja troonile saades, pidaski Eliisabeth oma lubamist sellega, et 1744. aastal ukaasi andis välja, millega iga surmanuhtlus pidi pandama temale kinnitamiseks ette, kuid ise ei kinnitanud ta neist ainumastki. Selle tagajärjel täitusid vangimajad varsti isikutega, kellede kohta ei teatud, mis nendega peale hakata. Seisukorra päästis vene senaat, kes pani ette, roimareid piitsadega peksta, tangidega nende ninasõõrmeid lõhki käristada ja neid saata sunnitööle, mis ka hiljem sündis. See ettepanek sai seaduseks ja jäi kuni 1845. a. maksma. Nii ei olnud tegelikult Venemaal umbes saja aasta jooksul surmanuhtlust olemas, süüdlasi karistati pekstuga. Et aga kepihoopide arv tihti ulatus üle 10.000, siis oli see karistusviis samuti surmatoov ja pealegi kaugelt halastamatum kui ükski muu surmamisviis.

N.

Rahvusvahelistest kuritegijate registratuuridest ja nende tähtsusest.

Hooviõunik Wahl.

(Berliini 1926. a. politseikongressil peetud referaadi järele.)

(Lõpp.)

Toon siin järgmise näite, mis on õpetlik kõne all oleva küsimuse harutamisel õige mitmest küljest. Berliini politsei teadaandes nr. 52 — 1926. aastast (neid teadaandeid saadetakse muu seas ka Viini politseidireksioonile) leidis märkus kahe petise kohta; juhiti tähtsust kahe esialgu tundmatu välismaalase tegevusele, mis selles seis, et mehed petsid raha jõukamatelt isikutelt, viimaste usaldust võites, ning siis raha saades mitmesugusteks heategelisteks otstarveteks — mehed kadusid muidugi igakord ühes rahaga. Berliini politsei teadaandes tähendati veel, et kuritegijad petsid välja ühelt ameeriklaselt, kellelki Nölting'ilt Hamburgis 7. juunil 1926. a. umbes 9551 saksa marka ja arvatavasti ka paar aastat varem — 22. juunil 1921. a. — Bremenis kellelki dr. Pflüger'ilt (samuti Ameerikast) 16.000 saksa marka.

Esialgsete politseivalitsuste kasutada olevate andmete põhjal selgus, et noorem meestest — tema vanadust arvati umbes 35 aasta peale — ennast nimetas kord Herbert Barday'ks, 1891 sündinud Londonis, kord Herbert Barry'ks. Tema kaaslane tegutses mõni kord Patrik O. Bryen, mõni kord O. Leary nime all, sündinud 1867. aastal Los Angeles'is Ühisriikides. Barday nime all tegutseva petise näopilt ilmus „Internationale öffentliche Sicherheit“; seda pilti palus avaldada Dresdeni politseidireksioon, sest petis tegutses 1925. aastal Dresdenis ning langes politsei kahtluse alla, ilma et oleks võimalik olnud meest milleski otsekohe süüdistada. Katsuti küll kindlaks teha kahtlusaluse isik (sest oldi põhjendatud arvamisel, et mees tegutseb vale nime all), kuid see ei läinud kahjuks korda. Kui kuritegija nägi, et politsei tunneb tema vastu erilist huvi, lahkus tema kiirelt Dresdenist ning jättis isegi oma kohvi võõrastemajja — see aga sai petisele saatuslikuks, sest kohvis leidis tema näopilt.

Petised töötasid alati käsikäes järgmiselt. Noorem neist katsus tuttavaks saada isikuga, keda mehed valisid oma

ohvriks. „Juhuslikult“ kohtus tema siis vanemaga — „vana ja hea tuttavaga“, keda alati esitas rikka ameeriklasena. „Iõukas ameeriklane“ tahtis katoliigi kirikule Ühisriikides kinkida suurema rahasumma ning mitmesuguste kombinatsioonide abil läks petistel iga kord õnneks ka ohvrilt saada suurema rahasumma annetusena sama katoliigi kirikule. Kui annetus oli käes, siis kadusid ka jõukad ameeriklased ühes rahaga. Mõni sissekukkunutest päris veel vastava saatkonna või konsulaadi kaudu Ühisriikide katoliigi kirikult järgi, kas annetus kohale jõudnud — vastus oli ikka eitav.

21. juulil 1926. a. asus elama ühte suurde Viini võõrastemajja keegi ameeriklane, kes ennast nimetas Herbert Barry'ks ja kes andis välja õige palju raha. Juhiti politsei tähtsust sellele kahtlasele ameeriklasele, kuid enne veel, kui politsei suutis meest tabada, oli tema juba kadunud, võõrastemajas oldi arvamisel, et tema on sõitnud Budapesti. Võõrastemaja teenijad tundsid temas ära neile ette pandud näopildi järele mehe, kes ennast nimetas Dresdenis Barday'ks. Viini politsei telegrafeeris otsekohe Budapesti ja palus juhtumisel, kui petis tõesti on Budapestis, teda ajaviitmata areteerida. Selgus aga, et „Barry“ oli jõudnud jällegi ära sõita, see kord, nagu tema ise oli tähendanud, Inglismaale. Viini politsei jõudis omalt poolt arvamiselle, et Barry on sõitnud Budapestist jällegi Viini, seepärast hakati meest uuesti otsima Austria pealinnas ning lõpuks läkski korda teda areteerida 24. juulil 1. a. Tema elas ühes keskpärasel võõrastemajas. Mehe juurest leiti sularahas 21.000 saksa marka ning kaks passi: üks Herbert Barry nime peale, sündinud 1891. a. Londonis, teine John Doyle nime peale, sündinud 1870. aastal Dublinis. Olgugi, et Barry igasugust kuritegu ning petmist salgas, jäeti teda siiski vahi alla. Paar päeva hiljem läks politseil korda areteerida ka Barry kaaslast, kes ennast nimetas Doyle'ks. Tema elas ühes teises Viini võõrastemajas, kus teda 26.

juulil vahi alla võeti; sel korral nimetas mees ennast muu seas James Webb'iks ja temalt leiti ka tähendatud nime peale väljaantud pass. Et tagaotsitava vanema kuritegija tundemärgid sobisid John Doyle ehk James Webb'i isikuga, siis jäeti ka tema vahi alla, vaatamata kõigile salgamistele ning protesteerimistele, seda enam, et tema juurest leiti areteerimisel 52.000 saksa marka.

Teise kuritegija areteerimise päeval jõudis Viini Berliini teadaanne 23. juulist 1926. a., millest muu seas selgus, et 17. juulil 1926. a. langes kahe petise ohvriks keegi ameeriklane Director, kellelt kuritegijad välja petsid 80.000 saksa marka. Petiste isikute kirjeldus leidis samas teadaandes ning see käis täpisealt areteeritud Barry ja Webb'i kohta. Politseil oli selge, et kuritegijate juurest leitud 73.000 saksa marka oli ülejääk viimasest saagist: petised ei jõudnud lühikese aja jooksul rohkem välja anda kui 7000 saksa marka. Samast teadaandest selgus veel, et samade petiste ohvriks langes arvatavasti Münchenis 22. juunil 1926. a. üks Ameerikast pärit abielupaar, kes 5000 dollarit kuritegijate läbi kaotas.

Webb'i nime all tegutsev petis tunnistas peale mitme ülekuulamise üles, et tema õige nimi on Roderie Morrison ja nii tema kui ka Barry ei salganud lõpupeude lõpuks enam, et nemad tõesti on Hamburgis, Berliinis ja Münchenis toimendanud pettustes süüdi. Meeste passidest selgus, et nemad, alates 1925. a. sügisest, on reisinud Inglismaalt Saksamaale, sealt Tšehhoslovakkiasse, Austria, Itaaliasse, Prantsusmaale ja sealt tagasi Inglismaale. Selle tõttu tekkis arvamine, et mehed on veel teistes linnades toime pannud petmisi, mis Viini politseil teadmata, seda enam, et mehed olid eelkaristatud juba Inglismaal, nagu selgus vastava järelepärimise puhul Londoni politseist. Pealegi pandi 1926. a. suvel toime rida analoogilisi petmisi: Bremenis, Berliinis, Münchenis, Zürichis ja mujal. Barry ning Morrison eitasid aga neid süütegusid ning pärastpoole selgus tõesti, et Euroopa mannermaal tegutses veel vähemalt üks samasuguste petistepaar. 20. juulil 1926. a. langes nimelt Zürichis keegi Robert Hintz samasuguse pettuse võtte ohvriks. Kui Viini politseidireksioon ajalehtede kaudu üles kutsus ilmuma politseidireksiooni kõiki isikuid, kes kirjeldatud võtte abil

petiste ohvriks langenud, sõitis Viini ka tähendatud Rob. Hintz, kuid tema ei tunnud Barry's ja Morrison'is ära neid isikuid, kelle küüsi tema langenud.

Barry ja Morrison'i areteerimisest ning teiste samalaadiliste kuritegijate tegevusse astumisest teatas Viini politseidireksioon politseivalitsustele Berliinis, Hamburgis, Münchenis, Bremenis, Zürichis, Roomas, Pariisis, Londonis, Budapestis, Bernis ja Praagas. Üksikasjalik meeste isikute ja tegevuse kirjeldus ilmus ka „Internationale öffentliche Sicherheit'is“, samuti ka teadaanne selle üle, et samasugust tegevust jätkavad praegu veel tundmatud kuritegijad. Muu seas sai Viini politseidireksioon kirja kahelt ameeriklaselt, kes asja üle ajalehtede kaudu teada said ja kes teatasid, et ka nemad on samasuguste petiste ohvriks langenud, üks Pariisis, teine Nizzas. Nendest juhtumistest polnud politseidireksioonil kuni kirjade saamiseni veel midagi teada.

Kõigest sellest näeme, kui kasutoov oli kiire teadaandmine toimepandud pettuste kohta Berliini, Hamburgi, Bremeni ja Münchени politsei poolt, eriti aga ka, mis suurt osa mängis Barry pildi publitseerimine „Internationale öffentliche Sicherheit'is“. Teiselt poolt oleks kuritegijate kinnivõtmise ja kahjutuks tegemise võinud sindida hoopis varemalt ja vähema vaevaga, kui vastavad inglise politseiasutused oleksid omal ajal laiali saatnud Barry ja Morrison'i näopildid ja isikukirjeldused ning teatanud, mis-suguste trikkide abil petised töötavad. Igatahes oleks ette tulnud vähem sissekukkumisi.

Mina kõneleksin veel ühest juhtumist. Lausanne linna politseivalitsus teatas Viini politseidireksioonile, et öösel vastu 31. maid 1926. a. pandi toime murdvargus kullasepp Langle juures Lausanne'is, kusjuures murdvargad ära viisid kalliskive ja kuldasju umbes 35.000 shveitsi frangi väärtuses. Kuriteopaigal leiti murdvarguse riistad, üks Viini ajaleht ja kaks kummimantlit; viimased olid valmistatud, nagu selgus, samuti Viinis. Selle kõige järele otsustades tuldi arvamisele, et kuritegijad on pärit Viinist. Politseidireksioon hakkas asja vastu tundma elavat huvi ning kahtlus langes mõnesugustel põhjustel vendade Rudolf ja Karl Samsinger'ide peale, kes olid registreeritud kui elukutselised murdvargad ja kes mõnel korral sõitsid tead-

mata, millisel otstarbel väljamaale. Vennad võeti 21. aug. vahi alla ning nende korterist leiti väärtasju, mis Lausanne'is varastatud. Meeste passidest selgus, et nemad 1926. a. kolmel korral sõitsid Sak-samaale, Shveitsi, Itaaliasse ning Prant-susmaale. Mehi kahtlustati ka murdvarguse toimepanemises öösel vastu 13. märtsit l. a. Münchenis ning „Internatio-nale öffentliche Sicherheitis“ ilmunud areteerimise teadaande põhjal oli Mann-heimi politseivalitsus arvamisel, et ven-dade süüks langeb ka 5. mail 1926. a. Mannheimis toimepandud kullasepäri murdvargus. Väga võimalik, et vendade arvele peab kirjutama samuti l. a. mai-kuul toimepandud murdvarguse ühes suuremas Lugano kullasepäris. Kõiki neid asju uuritakse veel, nii et esialgu ei saa midagi kindlat ütelda.

Lõpuks puudutaksin veel üht juhtu-mist, mis kujukalt näitab, kui otstarbe-kohane ja kasulik on politseivõimude käsikäes töötamine. — 22. juulil 1926. a. teatas Bernis asuv Shveitsi politsei kesk-büroo Viini politseidireksioonile, et 8. juulil 1926. a. pandi toime lõuna ajal murdvargus kullasepa Lüscheri juures Luzernis, kus varaste kätte langes asju ümber 25.000 shveitsi frangi väärtuses. Tähendatud Shveitsi politseiasutus saa-tis ühtlasi Viini päevapildid näpujälge-dest, mis kohal leiti ja daktüloskoobili-selt üles võeti. Murdvarguste eriregistra-tuurist politseidireksioonis leiti, et näpu-jäljed kuuluvad kellelegi Constantin Pa-pu'le, sündinud 1898. aastal Vilnos, kes 1921. aastal ühes mitme kaasabilisega toime pani murdvargusi kullasepä-rides Viinis (harilikult lõuna ajal) ja keda korda läks vahi alla võtta; mees mõisteti kolmeks aastaks vangi. Sellega oli siis ka kindlaks tehtud, et Papu pani toime murdvarguse Luzernis. Sellest

teatati otsekohe telegraafi teel Luzerni politseile, samuti anti asiast teada polit-seivalitsusele Bernis, Zürichis, Berliinis, Münchenis, Frankfurtis, Dresdenis, Leip-zigis, Stuttgartis, Riias, Varssavis, Praa-gas, Roomas ning Pariisis ning paluti kaasa aidata kuritegija otsimisele.

Kõik eelpooltoodud näited on tõendu-seks sellele, kui võrd tähtis on teadete vahetamine politseiasutuste vahel rah-vusvaheliste kuritegijate üle ja kui suur tähtsus on rahvusvaheliste kuritegijate registratuuril; kõik see kergendab tun-duvalt kriminalistide tööd, pikad, aega ja vaeva nõudvad kirjavahetused langevad ära ning tulemused on väga head. Need juhtumised näitavad, kui palju kasu toob kontakti loomine ning ühenduses olemine teiste politsei keskvalitsustega.

On olemas abinõu kuritegijate kiire-maks tabamiseks, see on mitmel korral nimetatud „Internationale öffentliche Sicherheit“. Et see organ rohkem kasu tooks, samuti ka keskregistratuur, sel-leks on vaja, et kõik kriminalistid, kes oma elukutset armastavad ja avaliku julgeoleku eest kõige jõuga võitlevad, kõiki andmeid, mis puutuvad rahvusva-helistesse kuritegijatesse, saadaksid keskregistratuuri: kuriteo kirjeldused, tagaotsitavate rahvusvaheliste kuritegi-jate nimekirjad, niisuguste kuritegijate ilmumiste ehk areteerimiste teated, tea-tes, milliste võtete abil isikud töötavad jne. See ei too kasu ainult politseiasutustele, vaid ühtlasi ka ametnikkudele enestele sest üldine töö kergeneb ning väljavaated töö tagajärjerkuse kohta tõusevad. Ning tagajärgede saavutamine — see on ju ometi kriminalistidele kõige tähtsam. Kõik töö ja vaev on asjatu, kui ei suu-deta asja täielikult selgitada. Ning tunne, et on jõutud teha korralikku tööd, on pa-rim tasu meie vaevarikkas elukutses.

Ülevaade Tallinna linna politsei spordiringi tegevusest 1926 a.

Pilku heites möödunud aasta tegevu-sele, võib tunnistada, et see tegevus kan-dis vilja. Kaasa aitas see asjaolu, et suuremat tähelepanu pöördi spordi põhi-alusele — kehalisele kasvatusesele.

Kuna mujal maades riik politseiniku kehalisele kasvatusesele pöörab suurt tähe-lepanu ja kannab sellega seotud kulusid, ei ole meil riik selleks otstarbeks seni mingisugust toetust annud.

Kuigi seisukord riikliku toetuse saami-seks on lootusetu, ei tohi sellepärast meelt heita. Et meie politsei kehalise kasvatusese ja sportlase liikumise alal teiste riikide politseiga suudaks sammu pidada, tuleb püüda omal jõul edasi saada.

Omal jõul edasi rühkida on püüdnud ka spordiring. Vähest toetust on spordiring saanud seni ainult kultuurkapitali keha-kultuuri sihtkapitali valitsuselt — 20.000

marka. Kõik muud sissetulekud on spordiring soetanud toimepandud pidudest. Pidasid korraldas spordiring möödunud aastal arvult kaks: 8. mail ja 12. oktoobril. Sarnaste sissetulekute peale rajatud eelarved on puudulikud ja ebakindlad. Siiski spordiring julges suuremate ülesannete täitmise juure asuda.

Esiplaanil seisis spordivahendite muretsemine, selle järele spordikursuste korraldamine ja lõpuks spordivõistluste korraldamine Riia politseiga.

Spordivahendeist muretseti neid, mida kõige kibedamalt vaja. Siin tuli silmas pidada, peale muude asjaolude ka vähemalgaliste politseinikkude majanduslist seisukorda, kellele tekitas raskusi võimlemisriiete ja kingade muretsemine. Et neile vastu tulla ja harjutustest osavõtmist võimaldada, muretsetes spordiring omal kulul võimlemisülikondi ja kingi, mida ühes varem muretsetud ja tagavaras seisvate võimlemisriiete ja kingadega harjutustest osavõtjatele tasuta anti tarvitada. Üldse muretsetes spordiring tegevusaasta kestel mitmesuguseid spordivahendeid 43.575 marga eest.

Teiseks suuremaks ülesandeks oli spordikursuste korraldamine sarnases ulatuses, mis võimaldaks kogu Tallinna politsei meeskonnale spordialal kestvamalt ja põhjalikumalt õpetust anda. Spordiõpetajaks palkas spordiring tuntud sportlase — spordiinstruktor A. Klumbergi, palgaga 3000 marka kuus. Harjutuste ruumiks üüris spordiring juudi gümnaasiumi võimla, hinnaga 150 marka tund. Esimene kursus algas 53 osavõtja politseinikuga 8. oktoobril ja kestis 14. detsembrini. Harjutusteks olid osavõtjad jaotatud kahte gruppi: algajad ja arenenud. Harjutusi peeti kaks korda nädalas. Kursuse lõpetasid 46 osavõtjat, kuna 7 osavõtjat tervislistel ja muudel põhjustel jäid ära enne harjutuste lõppu. Järgmine kursus kavatseti pidada suuremale osavõtjate arvule pritsimaja saalis, sest juudi gümnaasiumi võimla jäi kitsaks rohkema osavõtjate arvu tõttu.

Järgmine kursus 82 osavõtja politseinikuga linna pritsimaja saalis algas 7. jaanuaril ja kestab märtsi lõpuni. Harjutusteks on osavõtjad, samuti nagu eelmisel kursusel, kahte gruppi jaotatud. Harjutusi sellel kursusel peetakse 3 korda nädalas, igal esmaspäeval, kolmapäeval ja reedel, esimesele grupile kella 5—6 ja teisele grupile kella 6—7.

Iga kursusega võetakse läbi: vabahar-

jutused, võimlemine ja poksi üldharjutused. Edasijõudmise kohta peab tähendama, et harjumuse puudusel tunduvad harjutused osavõtjatele esialgul raskekena, kuid mõnenädalase harjutamise järele hakkab asi edenema ja annab lõpuks rahuldavaid tagajärgi.

Suurimaks tööks oli võistluste korraldamine Tallinna-Riia politsei meeskondade vahel. Siinkohal peab tähendama, et spordiringi sihiks ei ole ainult võistlused Riia politsei meeskonnaga, vaid pidades silmas üldist spordi tähtsust, tahab spordiring anda politseile sportlist kasvatust ja tõsta meie politseid spordi alaste maade politsei kõrgusele. Sellejuures oleks võistlused naaberriigi politseiga tehtud töö tulemuste näitajaks ja enesekontroleerimise mõodupuuks.

Võistlused Riia politsei meeskonnaga peeti ära teatavasti Tallinnas, „Kalevi“ seltsi spordiväljal 5. ja 6. juunil l. a.

Võistlusel said: Tallinna — 76 ja Riia — 64 punkti. Tallinna sai: 9 esimest, 11 teist ja 2 kolmat kohta. Riia sai: 6 esimest, 4 teist ja 8 kolmat kohta.

Siia juure ei ole arvatud laskevõistlustel saadud kohti.

Neid esimesi võistlusi võib õigusega suurvõistlusteks nimetada ja hästi kordaläinuks pidada. Füüsiliselt hea inimmaterjal, hea kord ja rahuldav tehniline võime olid need, mis arvukale pealtvaatajate kogule pakkusid kaasakiskuvat pilti ja kutsusid esile elavaid kiiduavaldusi.

2. ja 3. juulil kordusid samad võistlused Riias. Punktide üldsumma oli siin võrdne: Tallinnal — 70 ja Riial 70 punkti. Tallinnal oli: 14 esimest, 11 teist ja 4 kolmat kohta. Riial oli: 10 esimest, 13 teist ja 10 kolmat kohta. Üksikasjalised võistluste tagajärjed on avaldatud „E. Politseilehes“ nr. 28 — 1926. a.

Tallinna-Riia meeskondade vaheliste võistluste ülevaadet lõpetades, tuleb mõne sõnaga peatuda nende võistluste eelharjutuste juures. Need eelharjutused algasid märtsikuul 18 osavõtjaga. Eelharjutustel võeti läbi õhuvõimlemist, rännakuid, raskustõstmist ja poksi eelharjutusi. Esimene suurem katse treeningus oli võetud ette 2. mail murdmaa jooksus Nõmmelt Tallinna, maa pikkus ligi 6 km. Esimesena saabus kohale 4. jaosk. kordnik Ertis, ajaga 23 min. 04,2 sek.; teiseks tuli kohale politseikooli abikomissar Tann, ajaga 23 min. 42 sek., ja kolmandaks — 3. jaosk. kordnik Teearu, ajaga 24 min. 14 sek. See murdmaa jooks kujunes har-

jutuste pöördepunktiks, kuna siit peale iga osavõtja püüdis hea meelega ja visa tahtejõuga edasi, siis oli selle tagajärjeks võistluste hea kordaminek.

Peale muude teadmiste teenistuse alal on politseinikule väga tähtis mootorsõidukite juhtimise oskus, olgu õnnetute juhtumiste, kuritegijate tagaajamise jne. puhul, mispärast spordiring asus nende kursuste korraldamisele. Kursustel võetakse läbi teoreetilised ja praktilised õpused sarnases ulatuses, et iga kursuse läbiteinud politseinik oskaks iga liiki mootorsõiduriista käsitada ja juhtida. Esimesed kursused algasid detsembrikuul ja et kõik osavõtjad tunnevad asja vastu suurt huvi, siis töötavad kursused häid tagajärgi anda. Üldiselt äratavad need kursused politseinikkude hulgas suurt huvi ja tung nende kursustele on suur.

Spordiringil on peale muude spordialade olemas veel oma jalgpallimeeskond, kuid tegevusaasta harjutuste ja ettevalmistuste pearaskus langes Tallinna-Riia politseivaheliste võistluste har-

jutustele, siis ei olnud võimalik jalgpallivõistlusi pidada. Tallinna-Riia politseivaheliste võistluste kavas ei olnud jalgpallivõistlusi. Tuli piirduda vaid ainult harjutustega.

Spordialal tegutseb ka Tallinna ratsapolitsei ja peab ütlema väga edukalt. 7. juunil demonstreeris ratsapolitsei Riia külaliste auks Tallinna hipodroomil omavahelisi ratsavõistlusi, mis hästi läksid korda, ja said külaliste poolt kestvate kiiduavalduste osalisteks.

26. septembril korraldas ratsapolitsei Tallinna hipodroomil edukalt igaaastaseid traditsioonilisi omavahelisi võistlusi.

Nendele võistlustele oli hulk auhindu pandud välja, mille hulgas mõned suurema väärtusega rändauhinnad. Spordiring pani üldisele võistlusele omalt poolt välja auhinna 5000 marga väärtuses.

See oleks tegevusaasta ülevaade peajoontes, peasi — tehtud töö tulemustega on etteseatud sihtideni jõutud ja see oleks rahulduseks tehtud tööle ja nähtud vaevale.

Tallinna linna politsei spordiringi korralise peakoosoleku protokoll 28. veebruarist 1927 a.

Päevakorras oli ette nähtud: 1) koosoleku avamine, 2) koosolekujuhataja ja protokollikirjutaja valimine, 3) 1926. a. tegevuse aruanne, 4) revisjonikomisjoni aruanne, 5) 1927. a. eelarve, 6) juhatuse ja revisjonikomisjoni valimine, 7) 1927. a. liikmemaksu kindlaksmääramine, 8) koosolekul ülestõstetud küsimused.

Ringi esimehe, prefekt hra Tollmoff'i asemel, kes koosolekule pole saanud ilmuda, avab tema nimel koosoleku abiesimees abiprefekt hra Kane ja paneb ette koosolekujuhataja ja protokollikirjutaja valida. Ühel häälel valitakse koosolekujuhatajaks abiprefekt hra Kane ja protokollikirjutajaks 5. jaoskonna asjaajaja hra Sternfeldt.

1926. a. tegevuse aruande kannab ette senise juhatuse sekretär komissar Miller, näidates üldjoontes ringi tegevust läinud aastal, millest suuremaks jõupingutuseks oli Tallinna-Riia politseivaheliste võistluste korraldamine 5. ja 6. juunil 1926. a., mis hästi kordaläinuks tuleb lugeda. Nagu aruandes selgub pandi samal aastal toime veel kaks pidu ja võimlemisi kahes gruppis välispolitseile, mille juhatajaks oli tuntud spordimees A. Klumberg.

Ringi rahaliseis asjus annab aru laekahoidja komissar Eller; seal selgub, et 1926. a. üldine sissetulek on olnud 317.215 mk., selle hulgas kultuurkapitali sihtkapitalist saadud toetus 20.000 mk., väljaminek 249.215 mk., seega ülejääk kassas 68.000 mk. Ettekantud aruandest on näha, et möödunud aastal on spordivahendeid soetatud 43.350 marga väärtuses. Mõlemad aruanded võetakse peakoosoleku poolt sõnavõtmiseta vastu.

Revisjoni tegevusest annab aru sadama jaoskonna abikomissar Loorberg. Lühidalt näidates revideerimise tagajärgi ja konstateerides, et kontroleeritud arvete järele on kassaraamatasse tehtud sissetuludes ja kuludes osutunud õigeteks. Koosolekul aruande kohta sõna ei võeta, seega tunnustatakse vastuvõetuks.

Järgneb 1927. a. eelarve, mida juhatuse poolt kannab ette ringi sekretär hra Miller, mis on seatud kokku järgmiselt eelmise juhatuse poolt:

Sissetulek: 1) Pidudest 100.000 mk., 2) liikmemaksudest 15.000 mk., 3) ülejääk kassas 1. jaan. 1927. a. 68.000 marka. Kokku 183.000 marka.

Väljaminek: 1) Spordivahend.

30.000 mk., 2) auhindadeks 30.000 mk., 3) spordikurs. toimep. 30.000 mk., 4) kants. kuludeks 5.000 mk., 5) ettenägem. kulud 60.000 mk., 6) 1928. a. ülejäägiks 28.000 marka. Kokku 183.000 marka.

Järgnevad põhikirjas ettenähtud spordiringi uue juhatuse ja revisjonikomisjoni liikmete valimised 1927. a. peale. Koosoleku juhataja hra Kane loeb ette ringi esimehe poolt ülesseatud juhatusliikmete ja nende kandidaatide nimed ja paneb ette koosolekul neid hääletamisele võtta.

Häälte enamusega kinnisel hääletamisel valiti juhatuse liikmeteks: 1) abiprefekt Kane, 2) abiprefekt Sihle, 3) kom. Eller, 4) kom. Plink, 5) kom. Lepp, 6) kom. Miller ja 7) van. kordn. Villo. Nende kandidaatideks jäid: 1) asj. Kaarmann, 2) abikom. Grenzmann, 3) kom. Freudenstein, 4) kom. Sadov, 5) abikom. Schönrock, 6) konst. Vahlberg ja 7) kants. am. Ottenson.

Peale selle teeb koosolekujuhataja ettepaneku revisjonikomisjoni liikmete kandidaate määrata.

Seati üles: abikom. Seren, abikom. Loorberg, konst. Kahn, kom. Gutmann, asjaajaja Sternfeldt, konst. Veiper ja kordn. Neumann, nendest valiti kinnisel hääletamisel revisjonikomisjoni liikmeteks: 1) komissar Gutmann, 2) abikom.

Seren ja 3) konst. Veiper, kuna teised jäid neile kandidaatideks.

Koosolekujuhataja abiprefekt hra Kane ettepanek 1927. a. liikmemaksuks endiselt 100 mk. määrata, võetakse ühel häälel vastu.

Läbirääkimistel teeb koosolekujuhataja hra Kane ettepaneku endise siseministri hra Einbundi, kes omal ajal mitmeti spordiringi algatusele ja arenemisele on heatahtlikult tulnud vastu, valida ringi au liikmeks, missugune ettepanek võetakse vastu peakoosoleku poolt ühel häälel. Siis avaldab endine laekahoidja komissar Eller omalt poolt soovi, et uus juhatus kassas oleva ülejäägi tulevikus paigutaks hoiule mitte Eesti panga jooksvale arvele, vaid mujale erapanka, kus hoiuprotsent tunduvalt suurem, missugune soovivaldus leiab koosoleku poolt ka heakskiitmist. Samuti tuuakse konst. Veiperi poolt esile asjaolu, et politseiametnikkude kogu varandus, mis arestimaja ruumides on hoiul ja seal kõduneb, saaks nimetatud kogult võetud üle ja realiseerimisel ringi varandus sellega suurendatud, mille üle juba uuel spordiringi juhatusel tuleks samme astuda, sest tegelikult ei funktsioneerid politseiametnikkude kogu.

Kuidas püütakse kuritegijaid.

Suur politseinäitus, mis peeti Berliinis läinud aasta sügisel, andis publikule kujuka pildi politsei ja eriti otsiva politsei raskest ja vastutusrikkast tööst. Näidati kodanikkudele, kuidas ja missuguste (eriti tehniliste) abinõudega töötab meie aja kriminaalpolitsei kuritegude selgitamisel ning kuritegijate otsimisel. Võis näha kõiksuguseid keerulisi tehnilisi abinõusid, mis leitud üles tänu teaduse ja tehnika kõrgele arenemisele. Muidugi mõista ei näidatud näituselkäijatele kõike, ka kriminaalpolitseil on oma sõjasaladused, nagu igal sõjaväelgi, mida demonstreeriti ainult ametkondadele.

Sellejuures peab pidama meeles, et harilikult ei saavutata tagajärgi ainult ühe abinõu käsilevõtmisega. Just vastuoksa: kriminaalpolitsei võib võitjaks tulla raskes võitluses kuritegijate vastu ikkagi ainult siis, kui tarvitusele võetakse kõik käepärast ja kasutada olevad abinõud, ainult kõikide vastaval juhtumisel kõlblikkude abinõude ja otsimise ning selgitamise mee-

toodite kombinatsioon võib anda politseile sõjariista, mille abil võideldakse.

Berliini kriminaalkomissar Werneburg jutustab loost, mis omal ajal mõne Saksamaa osa elanikke hoidis ärevil ja mida politsei lõpuks suutis likvideerida ainult selle tõttu, et nimelt kõik võitlusabinõud võeti tarvitusele.

1922. ja 1924. a. ilmusid mitmes Saksa riigi osas röövlite salgad, kes olid hästi organiseeritud ja sõjariistadega otse eskujulikul varustatud; neid juhtisid osavad, kavalad kuritegijad, kes millegi ees tagasi ei põrganud, nii et nende tegevus tuletas elavalt meele, nagu tähendab Werneburg, röövlite tegevust Saksamaal keskajal. Salkade liikmed ilmutasid kuulmatu julgust ja häbematus; nemad tungisid päeva ja töö ajal vabrikutesse, kontoriruumidesse ja röövisid kõik, mis ette juhtus, kassadest ning rahakappidest võeti sularaha ja väärtpaberid, inimestelt kuld- asjad ja raha. Harilikult kandsid röövlid näokatteid, varustatud olid nad suurte sõ-

javäepüstolitega ning käsigranaatidega; käsuga: käed üles! ilmusid mehed ettevõtete ruumidesse ning sundisid omanikke ja teenijaid tegevuseta pealt vaatama hulljulgele röövimisele. Röövlite tegutsemisviis oli alati üks ja sama. Telefonitraadid lõigati läbi enne „tööle“ asumist või otsekohe peale ilmumist ettevõtete ruumidesse, samuti hävitati aegsasti kõiki hädasignalisatsiooni sisseseadeid. Mis veel huvitav on nende salkade tegevuse juures, on asjaolu, et kuritegijad püüdsid anda oma tegevusele mingisuguse poliitilise maigu, mis arusaadav, sest need aastad, mil röövliid tegutsesid, olid poliitiliselt Saksa maal segased ning rasked. Salgajuht pidas peale röövimise toimepaneku harilikult veel korrapärase kõne, tähendades, et tema ei tahtvat puudutada vaesemate teenijate isiklikku varandust jne.; tegelikult anti ka ametnikkudelt ja teenijatelt röövitud raha ja väärtasjad neile jälle tagasi röövlite lahkumisel.

Lõpuks liitusid kõik salgad ning keskorganisatsiooni häbematus läks nii kaugele, et hakati tegutsema isegi Berliinis. Röövlite ohvriks langesid üksteise järele: üks suurem linna ettevõtte, üks verstivabrik, üks suurem aktsiaselts ja üks jõukamatest ja tähtsamatest rasvavabrikutest. Ainult jaanuarikuul 1924. a. suudeti salka osaliselt kahjutuks teha. Politsei sai organisatsiooni ühe osa jälile; see tegutses parajasti Pommern'is. Saadeti välja suuremad politseinikkude salgad ja siis läks korda kuritegijaid sundida alistuma, kuid ka see sündis peale pikema korrapärase lahingu pidamist, peale selle, kui politsei oli sunnitud juba tarvitusele võtma raskeid kuuli- ja granaadipildujaid. Kuid sellega ei lõppenud loomulikult veel võitlus. Organisatsiooni puutumata jäänud osa püüdis edasi tegutseda, olgugi suurema ettevaatusega ja väiksemas ulatuses. Võitluses salgaliikmete vastu tarvitati kõiki abinõusid, mis olid üldse kriminaalpolitsei tarvitada, sest üheks peaülesandeks oli salka nii ruttu kui vähegi võimalik likvideerida.

Kõige pealt saavutati üksikute politsei-valitsuste täpne koostöötamine, mis oli ja on eduka võitluse aluseks. Siis kasutati ajakirjandust, postivalitsuse teadaandeid, traadita telegraafi ning Berliini ja teiste politsei keskvalitsuste regulaarseid politseiilisi teadaandeid kuritegijate kohta, erilise tähtsusega olid mõistagi Berliini politsei teadaanded, nii nim. Tagesberichte des Berliner Polizeipräsidiums. Sel moel

koondati enam-vähem teadete saamist kuritegijate ja nende tegevuse üle ning see andis ka õige häid tagajärgi.

Berliinis võeti ette veel teisigi samme, samuti ka teistes suuremates linnades. Kasutati ära plakateid, ringhäälinguid, kinolinte, politseikoeri jne. Politseiametnikkudele anti otsimiskirjad (sest kuritegijate isikud olid enam-vähem kindlaks teatud), erilised hüüdnimed nimekirjad, et kuritegijaid leida kõrtsidest, lõbunaiste juurest, mängupõrgudest jne. Berliini kriminaalpolitsei peetav registratuur aitas ka suurel määral kaasa kuritegijate paljastamisel. Sinna koondati röövlite näopildid, kuriteo paikadelt leitud näpujäljed ning isikukirjeldused. Ainult registratuuri andmete abil läkski korda süüaluste isikuid kindlaks teha, sest kõik aja jooksul vahi alla võetud ja röövimistest osavõtmises kahtlustatud isikud salgasid igasugust osavõttu röövimistest. Samuti aitas mitme kuritegija süüd kindlaks teha Berliini politseipresiidiumi juures asuv laboratoorium. Seal uuriti kinnivõetute juurest leitud laskeriistu, võrreldi kuriteo-paikadel leitud laskeriistu nendega, tehti kõiksuguseid katseid ja analüüse ning suudeti nii mitmeigi röövsalga liikme süüd tõendada.

Üheks tähtsamaks abinõuks kuritegijate paljastamisel osutus muuseas publiku kaasabi röövlite isikute kindlakstegemisel ja nende asukohtade ülesleidmisel. Publik, saades teada sündmustest ja tagaotsitavatest kuritegijatest ajakirjanduse, kinolintide ja tänavplakatite kaudu, aitas omalt poolt kaasa politseile nii mõnegi röövli leidmiseks. Muidugi ergutas kodanikke ka kuritegijate leidmine ehk vastavate näpunäidete ja teadete andmise eest määratud tasu, kuid näha oli, et inimesed üldse olid asjast huvitatud ja said aru, et ilma abita on politseil raske töötada. Ning üldse peab ütleva, et kriminaalpolitsei, kes ju seisab kodanikkude elu ja varanduse puutumatusel, saab kõige edukamalt siis tegutseda, kui inimesed ise politseile kaasa aitavad ja ei jää ükskõikseteks pealtvaatajateks. Vaade, et tegemist teha politseiga on raske, ebameeldiv ja tülikas ja ei tea, mis kõik veel, pole õige ja käib risti vastu inimeste huvidele; täna võib kannatada üks, homme teine kuritegijate tegevuse tagajärjel, seepärast oleks kõikide kohus abiks olla organile, kes sõdib seltskonna vaenlaste vastu.

Ametlik osa.

Piirivalve valitsuse ülema käsukirjaga 16. veebruarist s. a. nr. 26.

on Petseri jsk. Saputje rajooni kordoni ülem noor.-allohv. Julius Feldmann ülen-
datud eeskujuliku ja kiiduväärt teenistuse
eest vanemaks allohvitseriks.

Käsukirjaga 23. veebruarist s. a. nr. 16. siseministeeriumile

on Viljandi kriminaalkomissar August
Kallmann määratud teenistuse huvide
Lääne-Saare prefektuuri Haapsalu
jaoskonna politseikomissariks, arvates
1. märtsist s. a.

Viljandi kriminaalkomissari kohuste-
täitmine on pandud Viljandi prefekti k. t.
M. T a n g'i peale, arvates 1. märtsist s. a.

Haapsalu linna politseikomissar M.
Koolmeister on vabastatud Haap-
salu jaoskonna politseikomissari kohuste
täitmisest, arvates 1. märtsist s. a.

Käsukirjaga 23. veebruarist s. a. nr. 17. siseministeeriumile

on avaldatud teadmiseks vabariigi valit-
suse otsus 21. veebruarist s. a. (prot.
nr. 17 p. III):

Ülendada piirivalve valitsuse noorem-
leitnandid leitnantideks: Johannes P a r-
v e y, vanusega 23. IX. 1926. a., Julius
L a a s, vanusega 16. II. 1927. a.

Politseidirektori käsukirjaga 23. veeb- ruarist s. a. nr. 56.

on raudteepolitsei Narva jaoskonna kord-
nik Eduard Vilborn määratud ajut.
konstaabli kohustetäitjaks, arvates 15.
vebruarist s. a.

Satserinna 2. rajooni konstaabel Pet-
serimaal Julius Keerberg on vabasta-
tud ametist omal palvel, arvates 1. mär-
tsist s. a. kaitseliitu, malevkonna pealiku
kohale teenistusse mineku puhul.

Politsei osakonnas on registreerunud järgmised uued aegkirjad:

1) „Kilk“, ilmub üks kord kuus, välja-
andjaks ja vastutavaks toimetajaks on
Henrik S a a r, ja 2) „Kino-Film“, ilmub
kaks korda kuus, väljaandjaks on Alek-
sander A n n u s ja vastutavaks toimetaja-
ks — Henrik S a a r. Mõlemad aegkir-
jad trükitakse Tallinna trükitööstuse-osa-
ühisuse „Vaba Maa“ trükikojas.

Väljaandja: **Siseministeeriumi administratiiv-ala kirjastus.** Vastutav toimetaja: **E. Maddison.**
Tegev toimetaja: **O. Angelus.**

K u u l u t u s e d.

Tunnustatakse maksvusetuks järgmised tunnistused:

K i l m, Aleksander Karli p., sõjav. vab.
tunnistus, v. a. Viru maak. rahvaväe üle-
malt 3. 12. 23 a. nr. 392. (42501)
E s s e n s o n, Rudolf, hobusepass, v. a.
Vao vallaval. nr. 1198. (42504)
N a a g e l, Hendrik Mihkli p., sõjav. vab.
tunnistus, v. a. 6. jalaväe rügemendi
ülemalt 1924 a. (42511)
U l p s a k, Anna Hansu t., hobusepass.
(42528)
A n i t s h k o v, Grigori Dimitri p., Nanseni
pass, v. a. politsei peavalits. 30. 4. 24 a.
nr. 6679/11693. (42530)
K a d a k a s, Prits, hobusepass, v. a. Pa-
jusi vallaval. 20. 12. 20 a. nr. 67.
(42531)
P a a s, Heno Kusta p., hobusepass, v. a.
Sõmeru vallaval. 21. 12. 20 a. nr. 320.
V i h m a n n, Theodor Juhani p., laskeriis-
ta luba, v. a. Rakvere-Paide prefektilt
13. 6. 26 a. nr. 2004. (42542)

T i i s f e l d t, Aleksander Jaani p., hobu-
sepass, v. a. Vöhmuta vallaval. 23. 12.
20 a. nr. 210, järgmiste tundemärkidega
hobuse peale: mära, kimmel, 9 aastat
vana, kõrgus 2 arss. 9½ v., lakk kahel
pool. (42532)
T o o m, Jaan Andru p., hobusepass, v. a.
Veriora vallaval. 1. 3. 25 a. nr. 412.
(42545)
B i t t e r, Aleksander Lidja p., sõjav. vab.
tunnistus, v. a. 7. jalaväe rügemendi üle-
malt 3. 9. 24 a. nr. 5069. (42732)
V i i t m a n n, Herman Johani p., reservi-
tunnistus, v. a. 4. jalaväe polgu ülemalt
20. 5. 21 a. nr. 8385.
M e t l i t s k i, Jegor, rahvaväest vabast.
tunnistus, v. a. 5. piiriküti pataljoni üle-
malt nr. 3285.
T s h e r n j a e v, Peeter Ivani p., sõjav.
vab. tunnistus, v. a. 10. jalaväe rüge-
mendi ülemalt 18. 9. 24 a. nr. 4510.
L u g a, Andrei Filipi p., hobusepass, v. a.
Satserinna vallaval. nr. 095505.

- Nikolski, Ivan, sõjav. vab. tunnistus, v. a. 7. jalaväe rügemendi ülemalt 1. 6. 22 a. nr. 340/5942.
- Pööbel, Heinrich Hansu p., hobusepass, v. a. Esna vallaval. 5. 1. 21 a. nr. 811.
- Siilbek, August Viido p., sõjav. vab. tunnistus, v. a. Tartu sõjaväe haigemajast 20 3. 20 a. nr. 3385.
- Reder, Herbert Jaani p., küpsusetunnistus, v. a. Tartu realgümnaasiumist 1909 a. nr. 311.
- Holst, Albert Karli p., välispass, v. a. sisemin. politsei osakonnast 4. 10. 24 a. nr. 4932.
- Simisker, Richard Jakobi p., meremehe kutsetunnistus, v. a. Pärnu sadamakapteni poolt 1. 10. 24 a. nr. 196.
- Solovjev, Nill Grigori p., sõjav. vab. tunnistus, v. a. Pääsküla sõjavangide laagri ülemalt 9. 8. 20 a. nr. 3499.
- Adler, Otto Reinu p., sõjav. vab. tunnistus, v. a. 2-se soomusrongide rügemendi ülemalt 1924 a. nr. 48.
- Leis, Friedrich Adami p., sõjav. vab. tunnistus, v. a. soomusrongide brigaadi ülemalt 19. 5. 21 a. nr. 182.
- Simin, Ivan Stepani p., Nansen'i pass, v. a. politsei peavalits. 17. 1. 25 a. nr. 15349/363.
- Kõosaar, Ivan Ilja p., hobusepass.
- Palmik, Stepan Gerasimi p., sõjav. vab. tunnistus, v. a. 13. 1. 20 a. nr. 2299/104.
- Jaanimas, Vassili Ivani p., sõjav. vab. tunnist., v. a. 1. 11. 20 a. nr. 111/10741.
- Dimitrijev, Vassili, sõjav. vab. tunnistus, v. a. Petseri maak. rahvaväe ülemalt nr. 404/5451.
- Metsatsirk, Feodor, sõjav. vab. tunnistus nr. 7278.
- Ljubimski, Ivan, sõjav. vab. tunnistus, v. a. Petseri maak. rahvaväe ülemalt nr. 590/6594.
- Moskvina, Mihail, sõjav. vab. tunnistus, v. a. Petseri maak. rahvaväe ülemalt nr. 7691.
- Karm, Jüri Karli p., laskeriista luba, v. a. Tartu maak. pol. ülemalt 23. 8. 24 a. nr. 1975 — püssi ja revolvri kandmiseks — viie aasta peale. (41919)
- Sivad, Aliide Andrese t., v. a. Kunda-Malla vallaval. 3. 12. 20 a. nr. 1412.
- Boidak, Johannes Anufri p., v. a. Kunda alevival. 20. 4. 21 a. nr. 159.
- Valdmann, Ernst Jaani p., v. a. Porkuni vallaval. 24. 10. 21 a. nr. 1392.
- Mäger, Jüri Taaveti p., v. a. Karksi vallaval. 3. 3. 22 a. nr. 33.
- Sumberg, Arthur Hansu p., v. a. Viljandi maak. pol. linna jsk. 5. 1. 22 a. nr. 8152. (39570)
- Blauberg, Olga Ivani t., v. a. linna politseikomissariilt Viljandis 2. 2. 26 a. nr. 2524. (39569)
- Pikamägi, Elisabeth Peetri t., v. a. Narva linna pol. ülemalt 13. 6. 21 a. (39568)
- Kull, Eduard Mihkli p., v. a. Tall. linna pol. 4. jsk. ülemalt 23. 8. 21 a. nr. 16381. (39567)
- Naan, Jaan Matsi p., v. a. Viljandi maak. pol. linna jsk. ülemalt 21. 4. 25 a. nr. 1981. (39566)
- Kass, Johannes Jaani p., v. a. Viljandi maak. pol. linna jsk. ülemalt 21. 1. 22 a. nr. 8177. (39565)
- Kukkas, Eduard Karli p., v. a. Vana-Roosa vallaval. 12. 2. 26 a. nr. 199.
- Liibert, Richard Mangu p., v. a. Tsooru vallaval. 9. 1. 23 a. nr. 4.
- Tiitus, Johan Voldemari p., v. a. Vana-Vändra vallaval. 2. 2. 24 a. nr. 216.
- Jurtom, Elisabeth Liisa Maali t., v. a. Kunda-Malla vallaval. 4. 12. 19 a. nr. 19.
- Juurikson, Alma Gustavi t., v. a. Taali vallaval. 29. 12. 22 a. nr. 19.
- Meinhard, Hans Jaani p., v. a. Haljala vallaval. 1. 9. 22 a. nr. 1339.
- Regu, Meinhard Karli p., v. a. Kohtla vallaval. 12. 10. 20 a. nr. 831.
- Reimann, Johannes Hansu p., v. a. Talli vallaval. 18. 2. 24 a. nr. 24.
- Pilitsner, Marie Jaani t., v. a. Viljandi linna pol. jsk. ülemalt 2. 2. 23 a. nr. 249.
- Kuustük, Jakob Madi p., v. a. Viru-Maidla vallaval.
- Jaanson, Marie Jaani t., v. a. Enge vallaval. 26. 5. 20 a. nr. 88.
- Sofri, Veera, v. a. Voka vallaval. nr. 650.
- Roman, Johannes, v. a. Voka vallaval.
- Rang, Liisa.
- Hannus, Daniel, v. a. Voka vallaval. nr. 754.
- Mae (Mäe), Gustav, v. a. Voka vallaval. nr. 991.
- Feodorova, Evdokia, v. a. 1921. a. nr. 361.

Tunnustatakse maksvusetuks järgmised isikutunnistused:

- Rulli, Johan Hansu p., v. a. Polli vallaval. 1. 5. 20 a. nr. 683.
- Sepp, Martin Johani p., v. a. Aaspere vallaval. 20. 2. 20 a. nr. 1397.

Kuulutus.

Tallinna ümbruse jaoskonna politseikomissar annab teada, et 17. märtsil 1927. a. kell 12 hom. müüakse Nehatu vallas, Saha asunduses

enampakkumisel

Kristjan Moisar'i päralt olev varandus, mis koosneb kolmest lehmast, hinnatud 45.000 mrk peale tollitrahvi sissenõudmiseks.

Müüdavaid loomi võib näha oksjoni päeval sealsamas.

Pakkumine algab hinnatud summast.

Tallinnas, 1. märtsil 1927 a.

Nr. 12162.

J. Tobias.
Politseikomissar.

Kuulutus.

Mõisaküla jaoskonna politseikomissar Pärnumaal annab teada, et 12. märtsil 1927. a. kell 10 hom. müüakse Karksi vallas, „Kekki“ talus,

enampakkumisel

Henn Kunimägi päralt olev varandus, mis koosneb ühest raudjas ruun-hobusest, 2 arss. $\frac{1}{2}$ verss. kõrge, hinnatud 7500 mrk. peale, tulu- ja liikumata varanduse-maksu sissenõudmiseks.

Müüdavat hobust võib näha oksjoni päeval. Pakkumine algab hinnatud summast.

Mõisakülas, 28. veebr. 1927. a.

Nr. 6552.

S. Kook.
Politseikomissar.

Kuulutus.

2. jsk. politseikomissar Tallinnas annab teada, et 14. märtsil 1927. a. kell 10 hommikul müüakse Veizenbergi tän. nr. 5 krt. 1

enampakkumisel

Kristjan Lipu päralt olev varandus, mis koosneb pianinost ja mitmesugusest mööblist, hinnatud 172000 marga peale, trahterimaksu sissenõudmiseks.

Müüdavaid asju võib näha oksjoni päeval kohal.

Pakkumine algab hinnatud summast.

Tallinnas, 18. veebr. 1927 a.

Nr. 012276.

K. Grenzman.
2. jsk. politseikomissar.

Kuulutus.

3. jaoskonna politseikomissar Pärnumaal annab teada, et 23. märtsil 1927 a. kell 10 hommikul müüakse Enge vallas, Peedi-Suitsiku talus

enampakkumisel

Vladimir Lipmann'i päralt olev varandus, mis koosneb ühest grammofonist, hinnatud 1000 mk. peale, isikumaksu sissenõudmiseks.

Müüdavat asja võib näha oksjoni päeval oksjoni kohal.

Pakkumine algab hinnatud summast

Pärnus, 2. märtsil 1927 a.

Nr. 6358, 6369, 3333.

J. Penjam.
Politseikomissar.

Kuulutus.

Tallinna ümbruse jaoskonna politseikomissar annab teada, et 12. märtsil 1927 a. kell 12 hom. müüakse Rae vallas, Lagedi asunduses

enampakkumisel

nahavabrik „Kodumaa“ päralt olev varandus, mis koosneb 25 süllast sega-põletispuudest, üks arssin pikad, ja 100 kanditud kuuse- ja männipalgist, 3 sülda pikad, hinnatud 29.500 marga peale 1926 a. vabrikumaksu sissenõudmiseks.

Müüdavaid puid võib näha oksjoni päeval sealsamas. Pakkumine algab hinnatud summast.

Tallinnas, 25. veebr. 1927 a.

Nr 11410

J. Tobias.
Politseikomissar.

Teadaanne.

6-da jsk. politseikomissar Tallinnas annab teada, et 11. märtsil s. a. kell 12 päeval müüakse Tallinnas S. Brokumägi nr. 11. Herman Lippa 1926 a. puhtakasumaksu võla katteks alljärgnev varandus

enampakkumisel

- 1) 6 valgest vasest teemasinat, hinnatud 3.600. —
- 2) 3 raudvoodit . . . . . " 1.500. —
- 3) 2 seinakella . . . . . " 500. —

ja muid tarbeasju, mis hinnatud kokku 14.400 —

Müüdavaid asju võib näha oksjoni päeval kohal. Pakkumine algab hinnatud summast.

Tallinnas, 25. veebr. 1927 a.

Nr. 014990.

P. Grünberg,
Politseikomissar.

Kuulutus.

Paide jsk. politseik. annab teada, et 12. märtsil s. a. kell 10 hom. müüakse Esna vallas enampakkumisel Oskar Riiser'i päralt olev varandus, mis koosneb „Friisi“ tõugu lüpsilehmast, hinnatud 15.000 marga peale, tulumaksu sissenõudmiseks. Müüdavat looma võib näha oksjoni päeval kohal. Pakkumine algab hinnatud summast.

Paides, 23. veebr. 1927 a.

Nr. 06176.

J. Tilling.
Paide jsk. politseikom.